

Femeia si Familia

foaie beletristică-literară.

Apare în 1 și 15 a fiecărei luni.

Abonamentul: pe an 10 cor., 1/2 an 5 cor., 1/4 an 2 cor. 50 bani. Pentru România: pe an 14 lei, 1/2 an 7 lei. Un număr 50 bani.

Scritori Moderni.

Antoniou Cehov.

Literatura beletristică rusă nu e veche, dar' în timpul mai nou ea are reprezentanți escelenți, de renume european. Regele lor, sau se-'i zicem după conceptul rusesc, Țarul lor este fără îndoială *Turgenjev* († 1883) scriitor realist, aproape fără păreche între scriitorii slavici. De aceea unii admiratori ai lui au zis, că *Turgenjev* este cel mai mare geniu artistic, ce a avut până acum rassa slavică.

Dar' în afară de *Turgenjev* mai sînt o frumoasă pleiadă de poeți și prosatori ruși, ale căror opuri s'au tradus mai în toate limbile europene.

Între acestia este și *Antoniou Pavlovici Cehov*.

Cehov s'a născut la 1860 în *Taganrog* (l. marea de *Azov*) și azi este medic practic în *Mosca*. El a scris de tînr, de prin anul 1879, narațiuni, schițe umoristice etc., scoțîndu-le în mai multe broșuri și volume.

În scrierile sale, îndeosebi în schițe, Cehov este măestru în descrieri fidele, în copii de pe natură, dîndu-ne scene și tipuri originale și interesante din viața rusească, atît de puțin cunoscută în Europa. Unele din ele, cu deosebire dramoletele sînt de caracter umoristic, dar' cele mai multe au timbrul pesimismului, atît de caracteristic la cei mai mulți scriitori ruși.

Serierile lui Cehov tocmai pentru-că reoglindează viața rusească de toate zilele, sînt foarte populare și răspîndite în Rusia, și sînt traduse în cele mai multe limbi europene. Numai la noi s'a tradus foarte puțin din acest autor.

La 1888 Cehov a fost premiat din partea academiei imp. ruse cu marele premiu *Pușkin*, pentru vol. seu *Raszkazy* (*Narațiuni*). Opurile lui sînt: *Pesztrije Raszkazy* (*Narațiuni pestrițe*), *V Szumerkah* (*În Penumbră*), *Raszkazy* (*Narațiuni*), *Duel* (*O narațiune mai lungă*), apoi dintre cele mai noue: *Palatul nr. 6*, *Ivanov* (*dramă*) etc.

În nrul de azi dăm schița *Părăstasul* de Cehov, tradusă din colecția *V Szumerkah*.

PĂRĂSTASUL.

Schiță de

Antoniou Cehov.

În satul *Verchnije Saprudy*, la biserica cu hramul *Născătoarei*, tocmai se sfîrșise slujba d-zească. Oamenii nu mai stau liniștiți la locul lor, ci es cu grămada din sfîntul locaș.

Numai *Andrei Andreici* stătea nemișcat. *Andreici* avea o boltiță, aparținea inteligenței satului și era unul dintre cei mai bătrîni oameni din sat. El se răzimese de marginea corului și aștepta ceva. Fața lui rasă, durdulie, nu de tot netedă și stricată de vîrsat trada azi două sentimente contrare: supunere față de destinele sorții nepetrunse și o superbie fără margini față de trecătorii, ce se strecurau pe lângă el, îmbrăcați cu rocuri, ear' femeile cu năfrâmi pistrițe. În cinstea *Duminecii Andreici* se îmbrăcase asemenea unui dandy. El avea un roc de postav, cu nasturi galbini, de os, pantaloni de culoare albastră, cari nu erau vîriți în cisme și era încălțat cu galoși solizi, nește galoși colosali, diformi, tocmai de aceia, de cari poartă numai persoane serioase și pătrunse de sentimente religioase.

Ochii săi tulburi, greoi sînt îndreptați spre păretele sanctuarului, împodobit cu icoa-

nele sfinților. El privește fețele sfinților, cari îi sînt deja de mult cunoscute; se uită la crâșnicul *Matvei*, care își umflă obrazii și stînge luminile; privește la iconostas, pe care se afîă icoane sfinte, la covorul învechit, la diaconul *Lopuchov*, care se grăbește a eși din altar, aducînd anafora pentru bisericii în vîrstă. Toate aceste le vîzuse el de mult, le vîzuse foarte adeseori, și le cunoaște cum își cunoaște casa... Numai un lucru e curios, și neobiceit: în ușa cea de cătră mează-noapte stă părintele *Grigorie*, care nu se desbrăcase de ornate și își mișcă în continuu cu mînie stufoasele sale sprâncene.

— Doamne dă-'i sănătate, dar oare cui face el semne? — se cugetă *Andreici*.

— Eată, face semn și cu degetul. Și bate cu piciorul în pămînt — D-zeule! Aceasta e o istorie, *Precesta mea!* Oare pentru cine sînt aceste?

Andrei Andreici privește în jur și observă, că biserica e de tot goală. Numai la ușa se afîă vre-o zece oameni, dar și aceștia sînt cu spatele cătră altar.

— Dar' vino odată, cînd te cheamă omul! Ce stai acolo, ca o statuie? — se aude glasul furios al părintelui *Grigorie*. — Pe tine te chem!

Andreici privește la fața roșie, mînioasă a preotului *Grigorie*, și abia acum pricepe, că semnele cu sprâncenele și cu degetul erau adresate lui. El se cutremură pe un moment, se deslipește de păretele corului și pășește spre altar, ciorșîndu-'și galoșii.

Andrei Andreici, tu ai dat țidula în care se zice, că se se cetească rugăciuni pentru mîntuirea sufletului răposatei *Maria*? — întrebă preotul mînios, îndreptîndu-'și ochii asupra obrazilor grași, inferbântati ai lui *Andreici*.

Cabinetul Romanelor.

Doliul văduvei.

De

André Ţheuriet.

(Urmare).

Scumpă doamnă, bine ai venit la *Saint-Ieane*... Permite-'mi să te îmbrățișez... Sînt prea fericită revîzîndu-te! Și sînt tristă revîzîndu-te de tot singură!... Sîrmanul domn de *Mauves*, atît de tînr, atît de simpatie și atît de grabnic dus dintre noi... Ah, aceasta e o mare durere care turbură o viață întregă... Din nefericire o cunosc încîtva. Eată deja cinci ani de cînd sîrmanul meu bărbat e în mormînt și nu încetez a-'l deplînge... Singurătatea mă apasă scumpă doamnă, ah, cît mă apasă de mult!

Aceste cuvinte de primire, vorbite cu volubilitate și exprimate în accent meridional,

fuseseră adresate *Ioanei de Mauves* pe pragul micii vile *Boschetti* din partea unei femei nice tînră nice bătrîna. Fața ei era olivie, avea talie sveltă, era petulantă ca o căprioară și remarcabilă prin focul încă arzător al ochilor ei negri, prin abundența părului ei negru, creț și chiar și prin un fel de amestec de familiaritate și urbanitate, ce caracterizează femeia din *Nisa* de ori-și-ce condițiune socială ar fi.

Doamna *Valperga* aparținea societății alese și era una dintre cele mai bogate proprietare din Peninsula *Saint-Ieane*. Mica vilă *Boschetti* ce o da în chirie străinilor, forma dependența unui vast domeniu pe care-'l administra ea însași și ale cărui fructe și flori le vindea în mod foarte avantajos. Deși afecta că deplînge fără încetare pe defunctul *Valperga* nu se feria de distrațiuni, și fără îndoială, ea se animeze singurătatea, care o apăsa atît de mult, în fiecare săptămîna își primea în vilegiatură la *Beaulieu* și *Saint-Jeane* amicii din *Nisa* precum și colonia străină. Femeie de lume și catolică înfocată, ea era una din tipurile cele mai bine caracterizate ale popula-

țiunei acestei frumoase țări, sensuală și mistică totodată, dispusă spre plăcere și devoțiune. Dîndu-se nebunește distrațiunilor și bucuriilor pămîntești, avea scrupule momentane și căințe trecătoare.

— De sigur, iubită, repetă ea introducînd pe d-na de *Mauves* sub o verandă care domina grădina și bătînd pretinește pe umărul *Ioanei*, ai făcut bine că ai venit la *Saint-Jean*...

Cu ajutorul lui *Dumnezeu* și a bunului nostru soare îfl vei recăștiga aici vesela față de mai nainte... Și uită că ai deja o față mai sănătoasă.

Într'adevăr, fie că emoțiunea reamintirilor făcuse să 'i-se urce sângele în obrazi, fie că bogata lumină dela *Mează-zi* o învăluia cu o caldă desmerdare, tînră femeie, sub vîlul ei lung, părea că posedea din nou toată atracțiunea primăvăraticii sale frumseți. Rîzîmată de unul din pilastri verandei, își dase înapoi vîlul de văduvă, și în severa încadratură a crepului englez, fața sa de un oval delicat, tenul ei alb ca laptele și bogatul ei păr blond eșiau la iveală în mod artistic. Corsajul ajustat

— Da, așa este.

— Așa dar tu ai scris-o? Tu?

Și părintele Grigorie îi arată mândros țidula. Pe țidula aceasta, care a fost dată împreună cu o prescură, stătea scris cu litere mari, strîmbe:

„Pentru mântuirea sufletului roabei lui D-zeu Maria, *curtesana desfrînată*“.

— Da, e adevărat.... Eu am scris aceasta — răspunde Andreici.

— Cum ai cutezat tu să scrii așa ceva? îl întrebă cu voce trăgănată preotul și în glasul său răgușit se cuprindea mînie și spaimă.

Andreici Andreici îl privește cu uimire stupidă, se miră și îl cuprinde frica: nici când în viața lui n'a grăit în așa ton părintele Grigorie cu un poporean, care aparține inteligenței satului. Ambii tac un minut și privesc unul la altul în ochi. Uimirea lui Andreici e așa de mare, încât fața-i durdulie se face lătăreață, ca aluatul când îl verși din covată.

— Cum ai putut să-ți permiți aceasta? repetă preotul.

— Ce? întreabă Andreici Andreici în ton îndoelnic, exprimând trăgănat cuvîntul.

— Și tu nu mă pricepi? grăiește în mod șoptitor preotul Grigorie, făcînd mirat un pas îndrîcî și bătînd în palme.

— Ce porți, rogu-te pe umeri: e cap ori un alt obiect? Tu dai o țidulă pentru pistol, scrii însă pe ea cuvinte, cari nu e cuviincios să se exprime nici pe stradă. Ce te înholbi? Ori poate nu știi, ce înțeles au aceste cuvinte?

— O spui aceasta cu privire la vorbele *curtesană desfrînată*? șoptește Andreici, roșindu-se și clipind din ochi. — Dar D-zeu în îndurarea sa... a iertat acestei curtezane... și i-a pregătit asilul. Și cum să se înțeleagă această vorbă să vede din viața sfintei: Maria egipteanca — mă rog de iertare...

Andreici voește să se mai folosească de un argument pentru a se legitima, dar îi se încercă vorba și își șterge buzele cu mîneca.

— Adecă așa înțelegi tu aceasta? esclamă preotul Grigorie, bătînd în palme. D-zeu a iertat-o — mă înțelegi? — a iertat-o, tu însă o învinovățești, o ponegrești, o numești cu vorbe necuviincioase și încă pe cine? Pe propria ta fiică repostată! Un asemenea păcat nu vei afla scris nici în cărțile sfinte, nici în cele lumești. Eu îți zic: să nu voiască omul a fi chiar prea înțelept! Da, fiule, să nu se sfătoșească omul! D-zeu 'ți-a dat minte spre a

cerceta lucrurile, dar' dacă tu nu o știi folosi, nu-ți bate capul cu nimic... și taci.

— Dar' ea a fost o... *actriță*, să fie cu iertare, grăi Andreici Andreici, cu fața uimită.

— Actriță! Ori-ce ar fi fost, tu trebuie să uiți toate după moartea ei și să nu scrii lucruri de aceste pe țidulă.

— Aceasta e adevărat — declară Andreici aprobînd.

— Trebuie să 'ți-se dea un canon — strigă din altar diaconul, cu vocea sa de bas, privind disprețuitor la fața perplexă a lui Andreici Andreici. — Atunci vei înceta cu sfătoșeniile! Fata ta a fost o actriță vestită. S'a scris și în gazete despre moartea ei... filosofule!

— E drept... în adevăr... cuvintele nu sînt potrivite, zise încet Andreici, dar' eu nu le-am folosit să o învinovățesc, părinte Grigorie, ci am voit să mă exprim ca din biblie... ca să știți mai bine pentru cine să faceți rugăciunile. Doară în catastiful părastaselor stă scris: Ioan băiatul, Iagor luptătorul, Pavel ucisul și alții... Așa am vrut și eu...

— Aceasta n'are înțeles, Andreici! D-zeu te va ierta, de altă-dată însă cugetă-te mai bine. Înainte de toate nu filosofa, umble-ți gîndul ca la ceialalți. Fă zece mătănii, când zici rugăciunile, și acum poți merge!

— Bine, grăi Andreici, bucurîndu-se că predica morală s'a sfîrșit și dînd feței sale un aer de demnitate și onestitate. — Zece mătănii, pricep. Dar' acum vreau să vă rog și eu pentru ceva... De oare-ce totuși eu 'i-am fost tată... Și fiindcă răposata, ori cum a fost, a fost fata mea, aș vrea... mă rog de iertare, aș vrea să te rog, să-ți faci un părastas. Și te rog și pe d-ta, părinte diacone!

— Vezi, aceasta e la loc — grăi părintele Grigorie, desbrăcîndu-se de odăjdii. Aceasta e de laudat, e bine... Acum mergi. Îndată vom face.

Andreici Andreici pleacă dela altar cu pași măsurați și se opreste în mijlocul bisericii cu față roșie, sîrbătorească, a cărei expresiune se potrivește cu festivitatea unui părastas. Crâsnicul Matvei aduce înaintea lui mîșuța cu coliva și îndată după aceea se începe celebrarea părastasului. În biserică e tăcere. Nu se aude decât sunetul metalic al cădelniței și cîntarea trăgănată...

Lîngă Andreici Andreici stă crâsnicul Matvei, moașa Macarjevna și băiatul ei, cu mîna seacă. Afară de ei nu se află nimeni în biserică. Diaconul cîntă cam slab, în un

ton de bas neplăcut, dar' cu toate astea versul și cuvintele sînt așa de triste, încât Andreici își uită din când în când de timbrul sîrbătorește și se adîncește în gînduri.

El își aduce aminte de Mașutca sa... Să cugetă, că ea s'a născut în timpul când el el era încă în slujbă la familia boierească din Verehnije Saprudy. Ocupat peste măsură cu slujba sa, nici n'a băgat bine de seamă cum 'i-s'a înciripat fata. Periodul lung de timp, când fetita era o ființă grațioasă cu părul blond și ochi visători, abia de mărimea unei copeici*), îi trecu fără de veste pe dinaintea ochilor. Fata a fost crescută, ca în genere toți copii servitorilor, cari stăteau în grație la boieri, în cea mai mare desmerdere, la olaltă cu domnișoarele. Boerii ca să le treacă de urît, au învățat-o a ceti, a scrie, a dansa, ear' el nu s'a îngrijit de educația ei. Numai câte-odată, arare-ori, când o întâlnea în poartă sau pe trepte, își aducea aminte, că mititica este fata lui și încât avea timp liber, începea a o învăța rugăciunile și istoria biblică. O, pe vremea aceea el era un bun cunoscător al dogmelor religioase și al sfintei scripturi. Fetita îl asculta cu plăcere, deși se arăta fără voie și peste tot era serioasă. Rugăciunile le recita căscînd, dar' era foarte atentă îndată-ce tatăl ei, dîndu-și silința să se exprime în figuri, îi povestea întîmplări din biblie. Ea se făcea palidă și privea mirată cu ochii ei albaștri, când auzea de pedeapsa Sodomei și de suferințele micului băiat Iosif.... Când apoi Andreici a eșit din slujbă și pe banii adunați 'și-a deschis în sat o boltiță, Mașutca a plecat cu boierii la Moscova...

Cu trei ani înainte de moarte, fata a cercetat pe tatăl-sau. El abia a cunoscut-o. Era o femeie tină, bine încheată, cu maniere de damă și îmbrăcată domnește. Vorbea la înțeles, cu expresiuni din limba literară, fuma țigări și dormea până la amiază. Când a întrebat-o Andreici Andreici despre ocupațiunea ei, Mașutca 'i-a declarat, privindu-l în față cu nerușinare: „Eu sînt actriță!“ Servitorului de odinioară 'i-se păru sinceritatea aceasta de culmea cinismului. Mașutca începu a se fîli cu succesele ei și cu vieța de artistă, vîzînd însă că tatăl-sau roșește și face gesturi de mirare, tăcu. Așa în tăcere și fără a se privi mult unul pe altul, trăiră laolaltă vre-o două săptămîni, până când plecă fata.

*) Monetă rusească mică. Trad.

și lungile cute ale hainei sale de cașmir negru făceau să apară supleța taliei sale și voluptoasele conturi ale peptului său plin.

La vederea grădinilor scîldate în soare un suspin îi întredeschise buzele roșii, puțin cărnose și marii sei ochi de un albastru de vinețele aveau o strălucire umedă.

Cînd d-na Valperga se decisese să-și ia rămas bun, Ioana se întoarse contemplativă să se așeze sub galeria de sticlă.

În fine dorința 'i-se realiză. Avea din nou înaintea ochilor sei acest ținut care îi reamintea atâtea ore de amor și de deliciu ce le gustase împreună cu Robert.

Deasupra capului ei citonii și orangeii înverzeau, amestecați printre frunzișul ușor al olivilor și al umbelelor de brazi în formă de umbrele. În față îi venea miros de violele și de heliotrop, adus de vîntul mării și la extremitatea unei terase înflorite de geraniu, un radios peisaj maritim se perdea în zare. Ritmic se isbeau de stînci valurile spumegoase și mediterana cu scînteii ca de diamant își întindea vasta sa față de azur, mîrginită de

o lature cu un lanț de munți rosa-cenușii. Coasta se întindea cît își lua privirea, pudrată de o lumină de argint, tăiată ici-colea de mari umbre vinete. Își așeza în perspectivă promontoriile sale, între cari cap Martin își arăta în profil vîrfurile sale păduros și Bordighiera aburoasele sale case albe.

Peisagiul își păstrase surisurile și farmecul său. Singur, acela cu care Ioana simțise această bucurie răspîndită pe cer și pe mare singur Robert era absent pentru totdeauna.

Mica vilă încă nu se schimbase aproape de loc. Salonul își păstra tapiseria de mătăș galbenă, broșată, sala de mîncare, plafondul său desemnat cu girlande înflorite. În odaia în care odinioară fusese apartamentul nupțial a tinerilor soți, patul larg și jos își întindea încă draperia de un albastru palid sub muselina care cădea în cute drepte. Ioana află pe tapetul cu fond alb și deseme de flori pata întunecată ce se făcuse rîsturnînd bărbatul ei un calimar cu negreală și rîzimîndu-se de balcon, revăzînd ea odinioară, fațada tapetată cu purpură. Începînd cu dimineața următoare, cu o grije

plină de gingășie, își dete silința ca pretutindenea să redea lucrurilor fisionomia de odinioară. Ioana aduse cu sine cărțile și mărunțișurile preferite ale defunctului. Le așeză chiar în locurile ce le ocupaseră cu șese ani mai înainte; garnisi vasele de rose de Niel și Safrano pe cari Robert le iubea, împinse sub verandă scaunul lung pe care venea Robert după dejun să șază, și se fumeze stînd în fața mării.

Timpul 'i-se părea acum ca-și-cum ar fi stat pe loc. Erau aceleași parfumuri, cari intrau lîn prin ferestri, același șgomot familiar al valurilor, aceleași vîsle albe, cari eșiau una după alta din micul pîrt Saint-Jean și alunecau plecate spre Beaulieu...

Une-ori vocea unui pescar sau a unui lucrător care mergea de-alungul terasei întona căte o cîntare deja auzită și Ioana cuprinsă de alucinațiunile provocate prin această absolută asemănare a prezentului cu trecutul trăsărea, crezînd că vede deodată silueta lui Robert apărînd pe prag. Inima-i bătea cu atîta putere încât loviturile 'i-le simțea până în gât, apoi sentimentul realității o apuca cu bruschetă din nou

Înainte de plecare ea rugă pe tatăl-seu să meargă împreună pe malul râului la primblare. Andreicii îi împlini rugarea, deși îi venea greu a merge la primblare ziua în amea mare, la vederea tuturor oamenilor cinștiți, cu „actrița“ cu o „perde-vară“.

— Ce frumoase regiuni sunt aici — zise ea entusiasmata. Ce prăpăstii și ce peisagiuri înverzite. Doamne, ce frumos e locul meu natal. Și începu să plângă.

— Aceste regiuni ocupă numai de giaba locul, își gândi Andrei Andreicii uitându-se la prăpăstii cu o privire lungă și neputând pricepe de ce e încântată fiică-sa. — Ele atâta folos aduc, cât laptele de țap — își zise el.

Ea însă plângea, plângea și respira aerul cu lăcomie, ca și când ar fi simțit, că nu mult timp va mai avea să-l respire...

Andrei Andreicii clătină din cap, asemenea unui cal pișcat de muște și începe a face la cruce, ca să alunge tristețele aduceri aminte...

— Pomenește, Doamne, pe răposata ta roabă, pe curtesena desfrânată Maria — șoptește el — și îi iartă toate păcatele.

Cuvintele necuviincioase de nou 'i-au eșit pe gură, dar' el nici nu observă: ceea-ce a devenit odată credința unui om, nu e în stare să o scoată, nu predicile părintelui Grigore, dar' nici cel mai radical mijloc!

Macarjevna suspină și șoptește ceva. Mitjka, băiatul cu mâna seacă, stă adâncit în gânduri.

„...Unde nu-ți suferință, nu e durere, nici suspin...“ cântă diaconul cu glas tremurător, acoperindu-și obrazul drept cu mâna.

Din cădelniță se ridică un fum albăstriu și se scaldă în razele de soare ce intră pieziș pe fereastră și împart în două părți spațiul gol, posomorit al bisericii. Și se pare, ca și când cu fumul ar pluti în razele de soare însuși spiritul răposatei. Nourii de fum, care se aseamnă cu bucelele unui copil, se învîrt, se înalță spre fereastră, ocolind cu sfială doliul și durerea, de care sunt cuprinse aceste sărmane ființe.

De zece ani.

O doamnă în vîrstă repetă unui flăcău tomnatic:

— Am treizeci-și-doi de ani, treizeci-și-doi, știi asta?

— Dar' cum, Doamne iartă-mă să nu știu, când de zece ani îmi spui tot asta!

când își vedea reflectată într'o oglindă, propria imagine în doliu și lumina ochilor dilatată prin chimerica-i așteptare. Un frig slăitor îi îngheța atunci sângele în vine și înșelată vărsa în tăcere șiroaie de lacrimi.

N'avea habar! Ei îi plăcea să provoace aceste estase ale alucinațiunii chiar și cu prețul sfâșietoarei redeșteptări a realității. Ioana era asemenea acelor bolnavi, cari prin întrebunțarea morfinei își amorsează pentru o oră suferințele și cari continuă a lua o doză tot mai mare deși știu bine că numai își înșeală durerea fără a o vindeca espunându-se astfel suferințelor celor mai crâncene când intoxicațiunea va fi încetată. Ioana se încăpățina a resuscita timpul de odinioară și a trăi în el.

În plăcutele după ameze ale luni lui Decembrie, cari în ținutul dela Corniche, par primăvăratice, Ioana eșia în pelerinaj la toate acele unghiuri ale peninsulei, cari îi marceau câte o etapă a fericitului ei amor.

Une-ori urmând îngustul drum al vameșilor, care șerpuește deasupra stâncilor dela țermure trecea înainte printre brazi până la petroasa

Căsătoria unui timid.

Novelă de A. Cim.

Sînt doisprezece ani de atunci. Biroul telegrafic din orașelul R... număra pe aceea vreme un împiegat de prima clasă, aspirant de a fi numit în scurt timp împiegat principal, care ardea de dorul de a se însura și nu cuteza la suflet de om să-și mărturisească legitima și laudabila sa aspirațiune.

Edmond Charoy, așa se numea, era timid, foarte timid, cel mai timid și fricos dintre muritorii.

Părinții sei, oameni onesti și harnici agricultori din jurul orașelului R... doriau și ei foarte mult să-și vadă fiul așezat.

Era și vremea, căci se apropia de treizeci de ani; dar' ei știau prea bine că o țărăncă nu putea să convină fiului lor și că mireasa trebuia căutată la oraș printre tinerele domnișoare cu o educație escelentă și cu zestre grasă. Edmond-ul lor era vrednic de o fată cât de avută și de frumoasă! Din nefericire părinții lui Edmond nu aveau legături cu burgezimea din R...

Viitorul nostru împiegat principal, al cărui serviciu actual consta din espedarea și primirea depeșelor dela posta din Paris, prin care împrejurare biroul din R... era unul din cele mai ocupate, — observă în luna lui Decembrie că „corespondentul“ seu, adevăratul coleg pe care-l avea în Paris la capătul firului telegrafic și care era însărcinat să-și dea replica, să primească telegramele transmise prin el și să-și transmită cele cu destinațiunea pentru R... fusese schimbat. În loc de un ampioiat, era o ampioiată, care corespundea cu el și încă o ampioiată nemăritată.

Avînd ocaziunea să-și zică în repetite rînduri „dama mea“, „dama mea“, te rog, — dacă binevoiești“, ea fiini prin a-și răspunde în limbajul telegrafic concentrat și redus, care se amestecă cu stilul Negrilor:

— Nu sînt doamnă: ei domnișoară“.

*

Pe cât era de zăpăcit, nesigur, pusilamin Edmond Charoy când se afla în fața oamenilor, pe atât se arăta de curajos și îndrăzneț din depărtare. De exemplu, când scria epistole sau se afla la aparatul seu telegrafic. Din depărtare își răsbuna timiditatea sa.

Încet, pe încet își câștigă încrederea corespondentei sale. În decursul scurtelor, dar' dese-

movilă unde se înalță masivul turn Saint-Hospice. Aici o surprinse într'o zi pe ea și pe Robert o ploaie torențială și amîndoi se refugiaseră în joasa sală de-asupra boltitului căreia este vechiul observator militar.

(Va urma).

Puțină salamă.

Teologii unui seminar catolic erau necăjiți din cauză, că li-se dădea ca legumă numai varză și ear' varză. Trimiseră deci o deputație la episcopul, ca să-l roage să schimbe acest lucru.

— Sîntem nemulțumiți, grăi oratorul deputației, din cauză că ni-se dă, ca legumă, tot numai varză.

— Bine, fiilor, dar' ce altă legumă ați dori? întrebă episcopul.

La întrebarea aceasta tinerii nu se așteptară. Oratorul deveni perplex. Unul din ei însă se reculese și-și șopti ceva. Atunci oratorul cu fruntea ridicată grăi:

— Am dori, Esclență, o altă legumă, d. e. — puțină salamă.

lor intervale de timp liber ce 'li-l permitea transmiterea telegramelor și în contra regulamentelor cari interziceau convorbiri particulare, își povestiseră multe amănunte intime, își des-tănuiseră foarte multe lucruri.

— 'Mi-am pierdut mama, încă pe când eram copilă de tot mică, îi spuse ea; și tatăl meu, în acel timp era căpitan într'un regiment de linie. Mai târziu ca șef de batalion s'a retras la pensie și pe mine m'a așezat în Ecouen într'un pensionat unde am fost educată.

Eșind din pensionat am rămas acasă timp de doi ani. Am trăit la tatăl meu, care m'avea de unicul copil... Mă ocupam cu menajul, ceea-ce îmi făcea mai multă plăcere, da, decât să lucră în afară! Dar' tatăl-meu n'are altă avere decât pensiunea sa, care va înceta deodată cu el. Sînt astfel lipsită de avere și ca mai târziu, la moartea sormanului meu scump tată, să nu fiu lipsită de ori-ce mijloace de existență, a trebuit să recur la administrație și să mă provăd cu un post.

— Acest post fără îndoială, îl vei părăsi azi, mîne, ca să te măriți, zise Edmund, însinuându-se.

— Nu cred, n'am deloc semne.

Zestre nu am, curtezani tot asemenea, d-ta o ști asta tot atât de bine ca și mine. O lucrătoare, o țărăncă se ferește ușor, nu e însă tot asemenea și cu noi. Adese-ori am învinuit soarta și 'mi-am zis, de ce nu m'a lăsat Dumnezeu și pe mine să fi eșit din fericitul și nepretențiosul strat țărănesc; de ce m'a pus în condițiuni ca să mă simt între cer și pămînt; de ce deja prin naștere 'mi-s'a luat puntea de a mă putea retrage înapoi în sînul fericitei țărănime fără a provoca curiosul dispreț al lumii, ear' pentru propășire — de ce 'mi-a pus în cale stîncile miseriei omenești? și în fine 'mi-am zis, că în loc să mă fi provăzut cu brevete, să mă fi învățat la piano și în arte libere, să mă fi lăsat o simplă muncitoare, pe mine care par'că am fost anume născută ca să trăiesc pentru modesta noastră casă, să mă îngrijesc de bărbatul și fericirea vetrei. Și eată scumpe domnule, ce se alege din vocațiunile cele mai plăcute și mai sînte! concluda în mod glumeț ampioiata, preferind aceasta distracție veselă, sterilelor regrete și deprimătoarei tristețe.

*

„E foarte de treabă aceasta colegă și nu rezonază de loc rău“ concluda și gîndea i. sine Edmond Charoy. O întrebă de nume și ea și-l spuse: Maria Valdir.

— Și vîrsta d-tale?

— Nerușinat, urcîcios! Se pune vreodată vre-unei, femeii o astfel de întrebare?

— Ei cocheta! Pentru-ce să tînuiești acest lucru! Oare nu trebuie și d-voastră ca și noi să vă procurați actul de naștere?

— Sînt de douăzeci și șese de ani! Ești mulțumit“?

Eduard devenise îndrăzneț, era chiar curajos din depărtare, permițându-și s'o întrebe de corpul ei; dacă era înaltă sau mică...

„Mai mult înaltă“

— Și subțire? — Da. — Blondă sau brunetă? — Blondă — Cu ochii albaștri? — Da. — Și cu pelea foarte albă, mă prind! — Prinde-te și vei câștiga.

— Ei, ei! dar'... d-ta domnișoară trebuie să fi plăcută la privat. Mîna-ți durdulie? sau foarte fină și lungă?

— Oh, dar' de ajuns, domnule! Până unde ai merge cu întrebările dacă te-aș lăsa?

Fă-'mi mai bucuroso plăcerea descriindu-'mi acum silueta d-tale.

— Stau gata la ordinele d-tale domnișoară? Și Edmond îi satisfăcu numai decât curiozității și îi vorbi pe cât de exact pe atât de convenabil despre înalta sa talie despre părul seu negru și despre barba sa în cioc.

*

Încet pe încet Edmond Charoy fu atât de mult cucerit de aceste conversațiuni de trecere de vreme, de distracție, încât se înamora de depărtata sa interlocutoare și tovarășă și se decise s'o viziteze ca să se convingă dacă portretul ce ea și-l făcuse era asemenea realității.

„Da, pe credința mea, mă voi duce! Și dacă într'adevăr e atât de drăguță... pentru-ce să nu-i cer mâna? Căci e o persoană onestă, care a dat dovadă de curaj și de judecată, care are inimă și bun simț, care în fine este dintr'o familie escelentă...”

E fără avere, dar' nu trebuie se aibă gusturi costisitoare... Poate că n'aș face o treabă așa de rea luându-o de soție...

Dar' da!“

Și fără a încunoștiința pe domnișoara Valdier, Edmond Charoy, ceru dela șeful seu de birou din R... un concediu de două zile și plecă la Paris.

Ne voind să iee nici un angajament precipitat, doritor de a-și păstra până în sfârșit independența și de a se pute retrage liber și ușor, dacă în contra așteptării sale sar fi înșelat, Edmond își imaginează să facă aceasta călătorie fără știrea colegei sale și s'o vază fără ca el să fie văzut.

„Virtutea ei îmi convine. Dacă și fisicul îi este în conglăsuire, — eu care tocmai adoresc blondinele, blondinele svelte, înalte subțiri, — mă espun mă înrolez la vieța casnică.”

*

Prudentul și pusilanimul băiat putu fără greutate să-și esecutive programul: cunoștea adresa d-șoarei Maria Valdier, strada universității nr. 198, știa cari îi erau orele de serviciu, — aceleași ca și ale lui, — și în dimineața sosirii sale se duse să se pună la pândă în apropierea locuinței tenerei telegrafiste.

„Voiu vedea-o chiar eșind dela locuința sa fiindcă precis la opt ore trebuie să fie în biroul seu.”

De fapt la jumătate la opt, o tineră fată înaltă blondă, cu ochii abastrii ca cununița, cu fața albă ca crinul trecu peste pragul casei...

Era ea. Fără a zice un cuvânt Edmond îi pași pe urmă, trecu înaintea ei ca s'o privească și mai bine, își scurtă pasul ca s'o contempleze și admire din nou.

Într'adevăr, tinera fată era admirabilă, de o frumusețe împreunată cu eleganță, de un farmec și de o suverană distincțiune și care realiza în toate privințele idealul tinărului.

Întreaga-i ființă era fermecătoare până la mâinile-i înmănușate în mănuși castani și cari se vedeau a fi mici, drăgălașe și durdulii.

„Dar' nici-odată n'aș pute afla mai bună murmură Edmond cu fața strălucind de bucurie, fermecat și răpit. Nici-odată n'aș fi sperat. Este, o întâmplare a norocului, pe cuvântul meu! o binecuvântare a cerului. Numai de m'ar voi, de nu m'ar respinge! O, Dumnezeule, dar' de mă va refuza!...”

Cu toată sfiala sa, cu toată temerea sa naturală și continuă poate-că și-ar fi luat din beția amorului seu atâta curaj ca să agrăească pe tinera fată și să-și descopere incognito-ul seu; dar' ea nu mai era singură; continuându-și drumul întâlnește încă tovarășe de-ale sale, colege, cu cari începu să converseze drăguț și Edmond Charoy văzu grațioasa și

sprintena ceată intrând sub înalta boltitură a biroului central al telegrafelor din strada Grenelle.

„Ce să fac? Să-i scriu oare? își zise el. Nu, epistola mea ar putea ajunge în mâinile tatălui seu. E mai bine s'o previn la reîntoarcerea mea, să vorbească cu ea prin firul telegrafic, asta e mai simplu... O, numai de-ar consimți, de-ar pute dispune liber de sine! Dar' de va fi angajată cu alt cineva? Dar' nu, ea 'mi-ar fi mărturisit.”

*

Edmond era atât de îndrăgostit, într'o așa stare de entuziasm și esaltațiune, încât se decise a se reîntoarce îndată la R... și să alerge la părinții sei ca să le declare intențiunile sale și să-l roage pe tatăl seu ca să fie gata a merge să-i pețească pe d-șoara Valdier.

Tatăl Charoy strîmbă puțin din față.

„Atâtea jertfe pierdute! Un copil pentru care am asudat sudori de sânge! Să-și iee de soție o fată fără nici o avere! Ah, cine ne-ar fi prevestit-o asta? Oare am meritat-o?... În fine, dacă te iubește! De altfel ești în vîrstă ca să te ști conduce singur, fiul meu, și dacă îți convine să ai parte de miserie...”

Dar' se supuse.

„Când vei voi, mă voi decide, mă voi duce” suspinî cu o față încruntată, ursuză, scîturînd supărat din umeri.

Întors la birou, abia așezat înaintea aparatului seu, Edmond intră în conversațiune cu Maria.

„Ce s'a întemplat cu d-ta în aceste două zile din urmă? îl întrebă ea mai întâiu. Înlocuitorul d-tale mi-a spus că n'ai fost bolnav.”

— Nimic, am lipsit pentru d-ta... Am fost în Paris ca să te ved...

— Ce-mi spui? — Și te-am văzut, te-am urmărit dela locuința d-tale până la administrațiune.

— Ce minciună!

— Te asigur!

— Dar' pentru-ce?... Ce înseamnă asta?...

— Fiindcă te iubesc, fiindcă...

Și Edmond îi mărturisi tot amorul ce-l simte pentru ea și o rugă să nu-i respingă rugarea...

„Aștept numai autorizația d-tale ca să spun tatălui-meu să se ducă la al d-tale, ca să-și adreseze rugarea mea.”

Deși puțin uimită prin această neașteptată declarațiune, Maria Valdier nu întârziă a se reculege și cum în sfârșit, caracterul blând și ușor și felul de spirit al corespondentului seu, pe care în timp de patru luni a avut ocaziune destulă să-l studieze nu-i dispăcea, nu voi de loc să-l descurajeze, din contra îi și promise că dacă tatăl-seu Edmond se va prezenta la ea acasă vor fi primiți în mod favorabil.

*

Edmond Charoy obținuse două zile de concediu și acum cu ocaziunea căsătoriei sale avînd lipsă încă de un concediu cel puțin de trei săptămâni, crezu că e mai bine să nu abuzeze de liberalitățile administrative și să lase singur pe tatăl-seu ca să plece și să-și împlinească misiunea oficială pe lângă comandantul Valdier.

Dl Charoy plecă și terminându-și misiunea, se grăbi să-și anunțe fiul, că dorința 'i-s'a împlinit și că poate cu toată siguranța să-și avizeze șefii despre evenimentul ce se pregătea și să-și ceară concediul din vorbă,

Aceste dispozițiuni luate, Edmond plecă după tatăl-seu, care încă în aceeași zi îl conduse la dl Valdier.

Maria, la rîndul ei, încă își întrerupsese serviciul, și prevenită de aceasta vizită se puse în paradă, gata de a pute primi cu toate onorurile pe dl Charoy și fiul seu când vor fi introduși în salon.

Sficios, de altfel ca de comun, când se afla în prezența străinilor, zăpăcit, năucit, Edmond sta în picioare lângă scaunul ce 'i-se oferă și nu avea forța să articuleze un singur cuvânt.

Privea cu ochi spărioși, gura deschisă brațele oscilătoare...

Nu era ea! Nu era colega pe care o văzuse eșind dela ea de acasă, pe care o escortase într'o dimineață până la biroul central...

Asta nu era blondă: era roșetică de un roș-galben deschis, de un roșu de vulpe s'au veveriță.

Asta nu era înaltă și subțire; asta era de talie mijlocie, aproape mică și îndesată... Ah!!

Ce! Asta să fie domnișoara Valdier, corespondenta sa? Ea avea îndrăsnală să se afirme blondă, avea curajul să se proclame subțire! Ei bine, în acest cas ea avea despre farmecile ei o frumoasă opiniune, ah! da.

Și ochii sei încrucișați! Ochi albaștrii, da, nu se poate tăgădui, ochi vineți galbini, albaștri ca faianța; dar', la naiba, ochii ei n'ar fi pierdut nimic din cereasca lor culoare, dacă ar fi fost drepti.

De unde provenea eroarea? Căci era greșeala vădită, confuziune materială, falsificațiune de identitate...

„Cum! dumniata ești, domnia-ta cu care corespundez eu!”

Da, domnule.

— ...corespundez eu de patru luni?

— Dar' da, domnule. Ar trebui să mă recunoști, fiindcă 'mi-ai mărturisit că ai fost în Paris și m'ai urmărit.

— De sigur, de sigur“, gîngăvi Edmond, care nu știa ce să mai zică nici ce să facă care tremura mai tare ca ori-când și se temea peste măsură să nu apăra ridicul.

*

Comandantul Valdier invită încă în aceeași seară la cină pe viitorul seu ginere și pe dl Charoy și venind ca să se pună la masă Edmond primi deslușirea acestui deplorabil quiproquo-(înșelări).

„Ei, vino să te prezentez amicei mele Berta, domnișoara mea de onoare, îi zise viitoarea sa soție conducîndu-l înaintea unei înalte tinere fete, adevărat blondă, aceea, blondă ca grânele coapte, cu ochii de azur, cu ținută de zeiță și talie de crin.

Domnișoara Berta Mailly încă e o colegă, adause Maria Valdier. Ah, ah, la aceasta nu te așteptai. Ea a intrat deodată cu mine în administrație și pe lângă aceasta locuim sub același coperiș.

— Ah? d-șoara locuiește...

— Aici în curtea asta, în etajul al treilea.

— Și noi sîntem...

— Noi sîntem colegi tus-trei! termină Maria bătînd veselă în palme, în palmele sale mărișoare, roșii ca de degerătură.

— Ah! acum înțeleg! murmură într'aceste Edmond.

O recunosc... Eată, e aceea pe care am urmărit-o, pe care am ținut-o într'adevăr de corespondenta mea... Ah!!“

*

Edmond nu era dintre acei oameni cari se nu se îngrozească de loc a se da înapoi vedând că au mers prea departe. Merse deci mai departe, se înfățișa înaintea primarului și se prosternă la treptele altarului, alături a miresei sale îmbrăcată în alb.

Dar' dacă este o divinitate pentru oamenii bravi, dacă norocul vine, în ajutorul celor îndrăsneți, trebuie să credem că el proteje une-ori și pe cei timizi și poltroni, fiindcă eroul nostru n'avu să regreteze aceasta uniune atât de bizar încheiată.

Nu! nici pe departe.

Ori-cât de roșetică și îndesată era și împotriva prea evidentelor iluziuni ce 'și-le făcea destre atracțiunile ei fizice, Maria Val-dier posedă incontestabile calități morale, singurele, pe cari, după-cum se zice, timpul le respectează.

Ea își înconjură bărbatul cu iubire și îngrijire și știu să-l facă foarte fericit.

Aceasta fericire durează încă cu prisosință.

Persoanele noastre locuiesc de prezent într'o suprefectură din Bretagne, unde Edmond își ocupă postul de telegrafie și postă ce 'i-s'a încredințat după expirarea concediului seu obținut pentru a se căsători.

Femeia sa, excorespondenta a încetat de a se ocupa cu serviciul telegrafic pentru a-și folosi tot timpul cu îngrijirea casei și a se consacra educațiunii fetei și celor doi mici copilași ai sei.

Nu se căește pentru aceasta schimbare de funcțiuni.

Motiv de divorț.

— Doamna Ghimpeșcu s'a despărțit de bărbatul ei, pe motivul, că el 'i-a zis în o stare turmentată:

„Scumpă, dragă Elviră, ângerul meu!“

— Să poate, dacă 'i-a zis scumpă, dragă, ângerul meu?...

— Da, așa 'i-a zis, numai cât *Elvira o cheamă pe fata din casă...*

Inelul lui Horus.

— Poveste din Egiptul antic, de **Boleslav Prus.** —
(Urmare și fine).

Cancelarul s'a închinat până la pământ, dar' înainte de ce s'ar fi depărtat, a intrat repede pontificele:

— Horus — a strigat acesta, — în clipa următoare marele Rhamses va fi la strămoșii sei în împărăția umbrelor, și inima lui va fi cântărită pe cântarul lui Oziris. Deocamdată încă tot el e domnitorul nostru, dar' din clipa în care inelul sfânt al faraonilor va străluci în degetul tău, dispune, ear' noi te vom asculta, chiar de ai porunci se dărîmăm templul făcător de minuni al lui Ammon. Căci prin graiul domnitorului grăește Oziris.

— Nu voiu dărîma temple, — a răspuns Horus, — din contră vom zidi altele noue și voiu înmulți comorile preoților nostri. Numai aceea dorese, să scrii ordin, ca sfintele moaște ale mamei mele Iephora să fie transportate în catacombele regești. Să scrii și un alt ordin prin care iubitei mele să 'i-se redea libertatea. Așa poruncesc.

— Îți încep domnirea cu fapte înțelepte — a răspuns pontificele. Voiu scrie numai decât rescriptele. Îndată-ce le vei sigila cu inelul faraonilor, aprind felinarul acesta, ca să fac cunoscute poporului faptele tale bune și să dau de știre Berenicei amorul tău și libertatea ei.

Acum intră cel mai înțelept dintre înțelepții medici ai templului carnachian și se închină în fața prințului.

— Horus, ce palidă 'ți-e fața! — zise el. Nu mă miră însă paliditatea ta; doar' moșul tău, Rhamses, se luptă cu moartea. Acest rege al regilor nu poate suporta efectul medicinei, pe care numai silit 'i-am dat-o. Deja numai substitutul pontificelui mai e lângă el, ca să-ți fie martor la oftatul cel din urmă și pentru-ca îndată-ce va închide ochii să-ți aducă inelul faraonilor, simbolul sfânt al domnirii absolute. Dar' ce ai, stăpâne? Acum ești încă și mai palid!

— Esaminează-mi rana dela picior, — răspunse Horus gemând și s'a așezat pe un scaun de mătășă aurită, împodobit cu un cap de cioară.

Medicul a îngenunchiat, a examinat rana, apoi a sărit sus plin de groază.

— Horus, — zise el desperat, — te-a mușcat un paiangen veninos.

— Trebuie să mor? Și chiar acum? — grăi prințul cu graiu abia de înțeles.

Apoi după tăcere de o clipă a adăugat:

— Să-mi spui adevărul. Trebuie să mor curând?

— Înainte de ce discul lunii se va ascunde după palmierul acesta.

— Oh! Așa de curând? Și Rhamses va trăi mai departe?

— Nu știu. Poate că-ți aduc deja inelul cel sfânt.

— Răspunde — grăi Horus și luă de mână pe cancelarul. Dacă ar fi să mor în clipa aceasta, ați executa poruncile mele?

— Oh, Horus, de-ai ajunge etatea moșului tău! — răspunse cancelarul. Dar' ascultă De-ar trebui chiar în clipa aceasta să te prezenți înaintea judecății lui Oziris, îți executăm însă toate poruncile, dacă va fi pe ele sigilul inelului faraonilor.

— Unde e însă inelul? — întrebă Horus.

— Un curtean îmi spuse adineaori, că marele Rhamses tocmai acum își dă oftatul din urmă, — răspunse încet cancelarul.

— Am dat poruncă unui substitut al meu, — grăi pontificele, — să-ți aducă inelul îndată ce inima lui Rhamses va înceta să bată.

— Mulțumesc, mulțumesc, — răspunse Horus. Oh, ce cumplit mă doare! Oh, ce chinuri! Dar' nu voiu muri de tot: în pacea, în fericirea poporului meu și în binecuvântările lui voiu trăi mai departe — apoi va fi liberă Bereniceea mea... Cât mai trăiesc încă? — întrebă apoi îndreptându-se spre medic.

— Moartea se apropie din depărtare de o mie de pași, — răspunse trist medicul.

— Nu auzi, vine cineva? — întrebă de nou Horus.

— Liniște mută era pretutindenea.

Discul lunii cu fiecare minut se apropia tot mai mult spre palmierul fatal și chiar ajunsese deja frunzele lui; năsipul de aur picura încet din pompoasa clepsidră.

— E încă departe? — întrebă Horus.

— La optsute de pași — răspunse medicul. Tare mă îndoiesc, că nu vei ajunge să pui sigilul pe toate poruncile tale, de 'ți-l-ar aduce chiar în minutul acesta.

— Dați-mi aci scrisorile — grăi prințul aplecat cu urechea spre apartamentele de locuit ale regelui. Tu preotule numără neconținut: cât timp mai am ca să pot să-ți împlinesc dorințele mele cele mai plăcute.

— Șese sute de pași! — grăi medicul șoptind. Ordinul prin care reducea dările și regula timpul de muncă a sclavilor, căzu din mâinile prințului.

— Nu auzi, nu vine cineva?

— Patru sute de pași! — grăi medicul.

Horus o clipă stătu pe gânduri, apoi scăpă din mână și ordinul ce se referea la moaștele mamei sale.

— Treisute de pași! Aceeași soarte o avu și ordinul, ce avea să recheme din asil pe instructorul prințului.

— Două sute de pași!

Buzele prințului vinețiră, cu mână tremurătoare aruncă ordinul prin care interzice mutilarea prizonierilor de războiu și mai ține în mână numai cel prin care voia să elibereze pe Berenice.

În tăcerea ca de mormânt se auzi deodată șgomot de pași. Substitutul pontificelui intră grabnic în sala faraonilor; Horus întinse mâna spre el.

— S'a întâmplat minune mare! — grăi nou venitul. Marele Rhamses s'a sculat din așternut sănătos ca mărul și încă înainte de răsăritul soarelui voește să meargă la vânt de lei. Ca semn al grației sale regești, Horus, te invită și pe tine să-ți însoțești.

Horus aruncă o privire nespuse de tristă spre țermul celalalt al Nilului, unde din închisoarea Bereniceei lucea o lumină palidă și două lacrimi de sânge curgeau lin pe fața lui nobilă.

— Tu nu răspunzi? — întrebă trimisul lui Rhamses

— Ori nu vezi, că a murit — grăi încet cel mai înțelept dintre înțelepții templului carnachian...

Eată, vedeți înși-vă și înțelegeți: astfel de vane sânt speranțele omenești și astfel de nepătrunse destinele, pe cari cel vecinic, cu litere de foc le scrie pe bolta cerească.

Stelele.

»Din lacrimile noastre calde
Ce curg pe visele 'n ruine,
Răsar pe ceruri albe stele
Ce licăresc în nopți senine.

Așa 'mi-a spus bătrânul preot
Albit de ani și zile grele,
Și-am înțeles și eu atunci
De ce-s pe cer atâtea stele. L.

Despre femeile române.

Regina României, duiosa poetă *Carmen Sylva* a scris înainte de anul nou, pentru revista franceză »*Les Annales politiques et littéraires*«, împreună cu alți scriitori, despre frumusețea femeină în toată lumea.

Eată ce cugetă *Carmen Sylva* despre române:

Frumusețea femeii române a fost timp îndelungat renumită. Dar' lumea ignora curagiul și devotamentul ei, căci istoria acestei țeri aproape nu e cunoscută în Europa.

Fetița română, în etate de doi ani, cu ochii ei mari și melancolici și cu părul ei stufos și negru, cu limbajul ei limpede și senin, — este de o precocitate surprinzătoare. Când a ajuns de cinci ani, ea este deja mamă mitică a fraților și surorilor ei. La opt ani este aproape fată mare. Adevărat, că acum nu se mai mărită la etatea de 12 ani, căci aceasta ar fi contra legii celei noue. În schimb se revanșează cu studiul. Ea face bacalaureatul (maturitatea) se face doctoriță: trebuie să dea drum liber prisosului, ce coace și se frământă sub acele sprâncene mari și drăgălașe.

Înainte de asta cu patruzeci de ani, străinii erau surprinși întrând într'un salon și

vězând acolo numai frumseți desevirșite. Dar' atunci vieața era atât de simplă! Astăzi vieața este atât de grea. Copilele de zece ani împărtaşese deja grijile părinților și știu foarte bine, că nu totul este culoare de trandafir în lumea aceasta.

Sacrificiile și grijile sânt poate folositoare sufletului — și încă cât de folositoare! — de sigur însă sânt vătămătoare pentru dezvoltarea corpului, care nu mai crește ca o floare frumoasă, drăguță și scutită de griji: fără se mai vorbim de plăcerile lumești, cari nu erau cunoscute odinioară și cari au devenit tot așa de vertiginose și luxoase, ca și în alte țeri.

Dar' este imposibil de a se oprî, mai ales într'o țeară ca România, care a făcut sforțări supra-omenești pentru a ajunge în timp foarte scurt la nivelul de dezvoltare al celorlalte. Trebuia vrînd nevrînd să cadă în multe greșeli, multe prăpastii neprevăzute. V'a surprins mișcarea cea mare, iubitele mele femei române, pe cari v'am studiat cu toată atențiunea și din tot sufletul meu. Și contez în viitor pe voi, cari n'ați lăsat să vi-se prăpădească țeara prin atâtea invasiuni, că îi veți da încă eroi de ai gândirii și de ai sabiei, îi veți da încă mame nobile și mândre, cari vor avea într'însele toată seva solului aceluia bogat și roditor, care le-a născut și hrănit.

Nu o pot suporta... singur.

X. rămase văduv. El lăsă să se graveze pe peatra dela mormântul soției sale următoarea inscripție:

»Durerea 'mi-e așa de mare, încât nu o pot suporta«.

După un an însă, cu toată durerea, se însură a doua-oară. Atunci mai adăose la inscripție, drept completare, cuvîntul: *singur*.

FELURIMI.

Cât costă o femeie.

O revistă franceză publică niște date interesante cu privire la aceea, cât costă o femeie la popoarele necivilizate, dacă feciorul vrea să se însoare cu o femeie de poziția sa.

În Uganda (Africa) prețul unei femei este 4 boi, apoi câteva cartușe și ace de cusut.

La sëlbaticii din California părinții cer pentru fată de obicei o jumătate de șir de mărgelă. Dacă însă fata e frumoasă și bună econoamă, nu o dau din un șir întreg.

O damă la Cafferri costă, după poziția socială, 2—10 vaci. În Nou-Mexic se dau 6 cai pentru o fată. Tătarii își dau fetele pentru anumită cantitate de unt.

În Ungoro se poate căpêta nevastă și pe plată în rate, dar' socrul nu e obligat a'și da fata, decât după achitarea ultimei rate.

La unele seminții sëlbatice ginerele rămâne la soceru, ca slugă și prețul nevastei 'i-se detrage pe rînd din simbrie. La sëlbaticii din teritorul Manzonii prețul unei fete e două piei de căprioară. Sînt însă și pe acolo mame ușurate, cari își dau fetele și pe câte o piele de căprioară, ca să nu le îmbetrănească pe cap.

Costumul femeilor.

În Germania și în Austria se duce o luptă inversunată în contra costumului actual al femeilor, mai ales în contra corsetului. Un pictor german, Schultze-Naumburg a scris o carte despre „Cultura corpului femeilor ca

basă a costumului lor“. Profesorul Roller din Viena tună și fulgeră în contra corsetului. Toată lupta n'are de scop decât se pregătească terenul pentru pantalonii femeilor. Un jurnalist face pe filosoful și zice că rochiile lungi sînt semnul sclăviei. Împăratul la anumite ocașii se îmbracă în haine lungi, ca să arate că este servitorul statului. Eată oameni, cari n'au ce lucra ceva mai folositor.

Moriș și Iuliș.

*Moriș e la medicină
Iuliș lucră la mașină;
Din el doctor o se iasă
Și din ea crôitoreasă.
Ei se iubesc așa tare
Cât e gata fiecare
La cununie să plece
Da'ar fi de-aceeași lege.
Legea însă-i la mijloc
Care-i ține-acum pe loc.*

*Moriș ar vrea ovreește
Iuliș însă unguurește
Cununia să se facă.
Legea, așa nu se-mpacă.
Moriș stă și se gîndește
Și la Iuliș îi grăește:
— »Dragă Iuliș! hai ascultă
Numai face vorbă multă;
Lasă-ți legea unguurească
Și ia legea ovreească.
Ca să fi de legea mea
Să ne putem cununa.*

*Iuliș nu se învoește
Ea pe Moriș îl vestește
Că n'o face nici-odată
Chiar de-ar ști că stă tot fată.
— Moritz! de vrei să mă iei
Fă-te Ungur din Ovrei
C'au făcut și alții asta:
De nu vrei, atuncia basta.*

*Hm, la ce te-ai gîndit neică
Să mă faci pe min' ovreică;
Moritz! prea șiret 'mi-ai fost
Eu rămân ce sînt și-am fost.*

*Plini de gânduri, fiecare
Se întorc la ale sale,
Dar' iubirea afurisită
Îi aduce în ispită.*

*Moriș s'a și hotărît
Legea lui 'și-a părășit
Și lui Iuliș acum scrie
Se vie la cununie:
— »Dragă Iuliș fii pe pace
Am făcut ce ție-ți place
Legea mea cea ovreească,
Am făcut-o unguurească;
Ne putem dar' cununa
Că și io-'s de legea ta«.*

*Iuliș încă pe deoparte
Face lui Moriș o carte
Și-i trimite o scrisoare
Ce conține următoare:
— »Moriș, scumpul meu iubit!
M'am gîndit și resgîndit
Legea mea 'mi-am părășit
Ca s'ajungem la sfîrșit;
Mi-am schimbat și legea mea
Numai ca să fiu a ta
Sînt ovreică ca și tine
Hai! ne cununăm chiar mâne.*

1903.

De sub Surul.

Eroul național al Venezuelei.

Conflictul dintre Venezuela deoparte și Germania și Anglia de altă parte s'a sfîrșit și în urma acesteia nu va isbuti nici răscoala internă, ce se iscase.

Din acest incident credem de interes a da unele date despre liberatorul și eroul național al Venezuelei și în parte a Americii-sudice, Simeon Bolivar.

Bolivar s'a născut la 1783 în Caracas, capitala Venezuelei, care atunci era provincie spaniolă. Venind la studii mai înalte la Madrid și călătorind prin Europa, Bolivar a văzut ultimele acte al revoluției franceze. Întorcîndu-se în patrie a luptat pentru eliberarea ei și la 1820 bătînd în o luptă decisivă armata generalului spaniol Torre, 'și-a văzut-o independentă. El a împreunat în o alianță statele Columbia, Venezuela și Ecuador și s'a nisuit să facă ordine și în Peru și Bolivia, țeară care s'a numit după numele lui. Lupta lui pentru libertate a fost ideală, curată. A murit în etate de 43 ani, în culmea puterii și deplîns de mulțime de oameni.

Cale bătută.

A căuta soț sau soață de căsătorie pe cale ziaristică, nu e ceva nou. Calea e bătută de mult. În un ziar german cetim, că a trecut o sută de ani, de când a apărut în Germania primul inserat de căsătorie. Ziarul care a publicat, la 23 Ianuarie 1792, acest inserat, se numea *Hamburgischer Correspondent*. Cetățeanul, care își căuta soție „dreaptă la suflet și cu gîndul serios“, se provoca la obiceiul din Anglia. Se vede deci, că în Anglia inseratele de căsătorie erau cunoscute înainte de 1792.

Dintre anunțurile familiare cele dintăiu ce s'uu publicat în ziare, au fost anunțurile despre casuri de moarte. De aceste aflăm în ziarele din 1790. În 1794 încep a se publica și știri despre fidanțări și cununii.

Numele Papilor.

De obicei nou alesul papă își schimbă numele. Nu e obligament, dar' din secolul al XVI. încoace numai doi papi 'și-au păstrat numele și pe tronul papal: Adrian VI. și Marcel II. Din stima față de apostolul Petru nici un papă n'a adoptat numele de Petru. În total papii au avut 81 de nume diferite. Cu numele Ioan au fost 23 de papi, Gregoriu 16, Coloman 15, Benedict 14, Inocențiu și Leo 13, Stefan 10, Piu 9 etc.

Cei mai bătrîni oameni.

După datele statistice în Germania sînt 778 de oameni, cari au ajuns la etatea de 100 ani, în Franția numărul lor este de 213, în Anglia 146, în Scoția 46, în Norvegia 23, în Suedia 10, în Belgia 5, în Danemarca 2. În Elveția nu s'a aflat nici un om de o sută de ani, ear' în Spania sînt 401 oameni trecuți peste 100 de ani, în Sêrbia 575. Cel mai bătrîn om este de present Bruno Cotrim corăbier în Rio de Ianeiro (America-sudică). El este de 150 de ani, dar' aceasta ni-se pare că sună prea americaneste.

Din școală.

Învățătorul: George, să-'mi numești cinci animale, car trăiesc în zona caldă, pe la ecuator, George: Trei lei și doi elefanți!

De-ale casei.

Durerea de cap.

Un medic din Londra a făcut numeroase cercetări asupra cauzelor durerilor de cap.

Mai toată lumea crede, că dacă are durerea de cap, e destul se ia puțină antipirină și îi trece ca-și-cum durerea de cap ar fi la fel la toată lumea. Aceasta este o idee greșită. Fiecare durere de cap își are cauza sa și această cauză se poate recunoaște, luând seama unde este locul durerii. Astfel dacă durerea este la frunte, pe deasupra ochilor, dacă mai e și amețală, lipsă de poftă de mâncare, atunci cauza este că stomacul e stricat. Se ia în cazul ăsta o curățenie, un purgativ, căutăm să mâncăm mai puțin și durerea de cap trece.

Dacă durerea din partea frunții este violentă, dacă bolnavul are căldură, atunci e un caz serios, e un semn că o boală serioasă e pe cale de-a sosi și atunci e bine să se cheame un medic.

Dacă durerea în dreptul frunții ține multă vreme, cu toate-că bolnavul nu are nici căldură, nici amețeli, atunci e bine să se examineze pieptul.

Dacă durerea e la ceafă, atunci e o boală de ficat și e nevoie de o dietă prescrisă de către un medic.

O durere puternică, împungătoare în ambele temple, e un semn de lipsă de sânge. Când durerea e numai într-o singură temple, e un semn de nervozitate și în acest caz bolnavul ar trebui să stea liniștit, la întunec.

Dacă durerea e în creștetul capului, așa că s'ar părea că o greutate apasă pe creier, atunci e un semn, că creierul este obosit în urma unei munci intelectuale. În acest caz bolnavul trebuie să se odihnească, să nu lucreze, cel puțin vre-o 12 ore.

Dacă durerea este la intervale scurte și străbate tot capul, atunci provine dintr-o reeală, dintr'un curent și e de natură reumatică. În acest caz trebuie să ținem capul cald și să facem o baie de aburi.

Pentru stîrpirea șvabilor și rușilor.

În 400 grame apă (4 deci) se ferbe 100 grame alaun (peatră acră) și cu aceasta se stropesc toate unghetele și crepăturile. După aceea se amestecă ghips albastru cu făină și se împrăștie pe locurile anumite. Mijlocul acesta nimicește cu siguranță uricioasele insecte.

Curățirea mănușilor.

Mănușile glacé se pot curăți cu succes în modul următor:

Muiem o bucată de flanelă în apă cu sopenele (apă săpunosă), o stoarcem și o frecăm cu săpun, apoi trăgând mănușile pe degete, le frecăm cu bucata de flanelă. După aceasta clățărăm flanela în apă curată, o stoarcem și frecăm de nou mănușile cu ea, curățindu-le de sopenele.

Se poate folosi însă și benzin, în care avem să muiem flanela.

Mijloc de a face să dispară mirosul în camera unde s'a văpsit.

Nu este nimic mai displăcut, pentru multe persoane ca mirosul ce se răspândește în camera văpsită de curând. Acest miros din cauza terpentinei și altor substanțe ce conține vâpseaua, provoacă migrene, din cauză că aceste substanțe consumă oxigen din aer. Pentru a face să dispară acest miros, se pune

în mijlocul camerei un vas deschis, ca farfurie, strachină etc., plină cu clorură de calciu. Să se închidă atât ușile cât și ferestrele în timp de 24 ore, în urmă se va deschide toate pentru a produce un curent de ventilație. Tot mirosul va fi dispărut în scurt timp.

Contra iritațiunii violente.

Se iau cinci picături de acid valerianic pe o bucătică de zahar.

* Din România. *

Ziarele germane dau ca sigură știrea, că principele moștenitor al Germaniei în calea spre Constantinopol, va visita pe la finea luni viitoare Curtea regală română.

În curând se împlinesc 50 de ani dela deschiderea teatrului național în București. Ziua aniversară se va sërba cu pompă deosebită.

Artista dela teatrul național, doamna *Aristița Romanescu* se retrage de pe scenă, împlinind 30 de ani de lucrare artistică. În onoarea ei s'a dat în 27 Februarie c. un frumos festival la teatru, la care au asistat și Soveranii.

Vineri săptămâna trecută a fost o ciocnire de tren în gara Câmpina. Două persoane au fost grav rănite, ear' trei mai ușor.

De-ale bucătăriei.

Tortată Doboș.

Intr'un vas se pune la foc 6 ouă întregi 3 dkg. zahar, puțină vanilie și 2 table de șocoladă și se mestecă bine până-ce începe a ferbe, se pune la o parte și după-ce s'a răcit se adaogă încă 25 dkg. unt proaspăt care trebuie frecat până-ce devine spumos. Cu această masă se umple 6 oblate de Karlsbad; pe oblata cea deasupra se pune marmeladă și se varsă cu glazură de șocoladă.

Tortată de pâne.

28 dkg. zahar pisat fin se freacă bine cu 6 ouă întregi și 6 gălbinișe timp de o oră întreagă, se adaugă după aceea 28 dkg. migdale pisate și necurățite, 1 tablă de șocoladă, puțină scortșoară și o farfurie de pâne bine măruntită. Tortata aceasta se coace într'un castrol bine uns. După-ce s'a răcit se taie în două, se umple cu marmeladă și se toarnă glazură de rum peste ea. *Glazura.* 30 dkg. zahar fin pisat se freacă timp de 1/4 de oră cu 3 linguri de rum tare și tot atâta apă.

Carne cu chimin.

Se iau 3/4 de chilă de carne de vită și se taie în bucățele mici ca pentru tocană. Se prăjește apoi jumătate de ceapă tăiată într'o lingură de unsoare în care se pune carnea. Se mai adaugă multisor chimin și se lasă să fearbă până se înmoaie bine și din când în când se pune puțină apă sau supă carnea să fie mustoasă.

În urmă se mai adaugă puțină smântână, și se garnisește cu găluște fine.

De-ale toaletei.

Contra petelor de ficat.

Acid nitric basic de Vismuth 2 grame.
Pecipitat alb de mercur 2 gr.
Untură de porc 20 gr.
Seara înainte de culcare se ung petele cu alifia aceasta.

Alifie pentru buze.

Ceară albă 10 grame.
Uleu de olive 20 grame.
Suc de citroană 1 gr.
Uleu de Bergamot 1 gr.
Carmin 1 gr.
(Recetele aceste se pot comanda în farmacie).

Posta abonaților.*

Răspuns „Neespertei“.

Ai întrebat în nr. 2 că e permis să dai unui tinăr fotografia? Eu sînt de părere, că nu. Știu un caz, când un tinăr se fălea cu intimitatea unei tinere dame, arătând la toată lumea fotografia ei. Vrei să pățești și d-ta așa?

Abonenta din Cluj.

Ai deplină încredere în tinărul, care îți cere fotografia? În caz, că da, ai putea să 'i-o dai, dar' și atunci e cu risic. Se poate să se strice prietenia dintre Dv. Dacă ați fi fidanțați d. e. atunci se poate.

Neli din Câmpie.

O dilemă.

Rog pe iubii cetitori și cetitoare a-mi ajuta să ies din încurcarea, în care mă aflu. Sînt tinăr cu poziție bună și vreau să mă însor. Din d-rele, câte cunosc, două mă încântă mai mult. Pe una din ele aș vrea să o iau de soție. Dar' pe care? Acî e greaua dilemă. Amîndouă sînt frumoase, drăguțe, culte și cu zestre și amîndouă brunete, după gustul meu. Amîndouă au simpatie față de mine. Una însă, Elena, are numai mamă, ear' cealaltă Irina, are numai tată și un frățior.

Pe care îmi sfătuiți să o cer de consortă? Rog de răspuns la „Posta abonaților“.

Știri de pretotindenea.

Alegere de episcop.

În 12 Februarie n. c. la sêrbătoarea Trei-Sfinți a fost alegerea de episcop al eparchiei gr.-or. române a Aradului, după-ce alesul de mai nainte, Vasile Mangra, vicar la Orade, n'a fost întărit.

Ales a fost cu majoritate de voturi asesorul din Arad, *Ioan Ignatie Papp*.

Nou alesul episcop s'a născut la 1850 în Pociovaliște (Bihor). A studiat în Beiuș și teologia în Arad. Întrînd în serviciul consistorului arădan, a înaintat în posturile bisericesti până la asesorat.

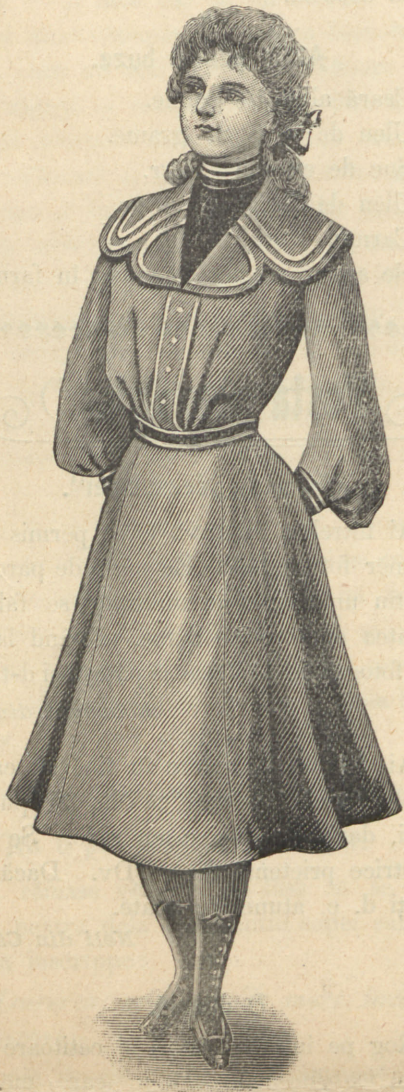
Ioan Ign. Papp a fost omul muncii și al păcii. Se crede, că alegerea lui va fi aprobată.

*) Posta abonaților, cum o arată și numele, se pune la dispoziția abonaților pentru întrebări și răspunsuri de ori-ce fel. Rugăm pe onorații cetitori a se folosi de ea cât mai mult: ea este asemenea unui salon unde se conversează despre toate lucrurile, serioase și hazlii. Deja am primit câteva întrebări.

Redacțiunea.

Iubileul Papei.

În 20 Februarie c. s'au împlinit 25 de ani, de când a fost ales cardinalul *Pecci* de papă, luându-și numele de *Leo XIII*. Aceasta zi iubilară a fost sărbătorită cu mari festivități în toată lumea catolică, dar' îndeosebi în Roma. Papei 'i-s'au făcut mari ovații și 'i-s'au dat daruri prețioase. Între altele amin-

Nr. 1. Haină de fetiță de 8—9 ani.

tim *cheile*, cari conțin 10 mii de galbini, apoi o *tiara*, lucrată cu mare artă etc.

Biserica gr.-cat română a sărbătorit asemenea aceasta zi. Provincia metropolitană a trimis Sfinției Sale o frumoasă adresă de urare, în limba latină.

Centenarul lui Quinet.

În 4/17 c. s'au împlinit 100 de ani dela nașterea marelui patriot frances, *Edgar Quinet*. Aceasta zi a fost sărbătorită în Franța cu pompă deosebită. Românii asemenea au luat parte la sărbătorirea acestui nemuritor bărbat, fiind el un mare apărător și spriginitor al poporului român. Quinet a fost ginerile marelui nostru Asachi și 'i-s'a dat și cetățenia română. El a apărut cauza română în fața Europei la unirea principatelor române, arătând în scrierile sale originea noastră română și vrednicia noastră.

În România memoria acestui bărbat a fost sărbătorită la Academie, la senat și cameră, unde s'au ținut vorbiri și s'au expedat depeșe la Paris.

Binecuvântată fie amintirea lui Quinet și a tuturor acelor, cari au fost binevoitorii iubitelui nostru popor.

Din Balcani.

În încercăturile din peninsula Balcanică este moment nou nota austro-ungară-rusă. Nota aceasta s'a făcut din înțelegerea Rusiei și Austro-Ungariei și cuprinde dispoziții administrative pentru Macedonia, cari se pretind dela Sultan să le introducă. Ea a fost predată puterilor și Sultanului. În notă între altele se cere numirea unui guvernator pentru Macedonia.

Sultanul, se zice, că aproabă cele cuprinse în notă, dar' cine știe, cum le va executa. Și e întrebare, că mulțumiți vor fi cu ele creștinii? Se pare, că nu.

Între aceste pregătirile de războiu continuă în toate părțile și ușor ne putem aștepta la o răscoală și războiu.

La America.

Este știut, că emigrările din Ungaria la America iau întindere tot mai mare. Din toate părțile țării oamenii iau lumea în cap, fugind de sărăcie. Și Românii noștri au început a emigra; deja se află câteva mii în America. Sâmbăta trecută au plecat earăși spre America 32 țărani români din Porumbac și 40 din Făgăraș.

Din Bega-S.-Georgiu se scrie, că plecând un țeran de acolo cu familia sa la America, sătenii 'l-au petrecut până la gară. Pe tot drumul până la gară cânta un cor de băieți, ear' la despărțire cei rămași strigau: La revedere în America!

În legătură cu aceste amintim, că Metropolitul Moldovei și al Sucevei, Partenie, la cererea mai multor coloniști români, așezați în Canada, le-a trimis un preot, pe *Eugenie Ungurean*, care va pleca în curând. Acesta este primul preot român în America.

† **Dr. Daniil P. Barcianu.** În Sibiu a răposat în 16 Februarie c. *Dr. Daniil P. Barcianu*, fost profesor seminarial și asesor consistorial, în etate de 55 ani. Răposatul a fost un vrednic fruntaș al nostru, Român bun caracter firm. El a dezvoltat o activitate literară destul de însemnată. În procesul Memorandului a fost și el osândit și închis în Vaș. A fost înmormântat în Rășinar.

Scopul acestui congres este de-a afirma printr'un pact încheiat la Roma, unitatea și frățietatea popoarelor latine și a arăta întregei lumi vitalitatea lor.

Maroco e o ciudată țeară, ca și Africa, plină de misteruri. Publicul european a fost informat despre triumful armelor Sultanului. Se afirma, că pretendentul la tron, Bu-Hamara a fost prins chiar. De câțiva timp însă vin știri contrare, cari spun, că Bu-Hamara a bătut oștile Sultanului și că înaintează spre Fez, capitala țării. Detaluri lipsesc.

Una e sigur, că răscoala de loc nu e potolită și că războiul continuă cu înverșunare.

MODA.

Nr. 1. *Haină de fetiță de 8—9 ani.* Haina, care este simplă și practică se poate confecționa din ori-ce stofă de lână. Partea de-asupra a rochiei se croiește în lini rotunde și fără cute. Căptușeala corsajului, se încheie înainte la mijloc. Stofa de-asupra, care în partea din jos se încrețește ear' în sus se lasă netedă, se încheie peste un corset de catifea și se încopie în spre lătura stângă.

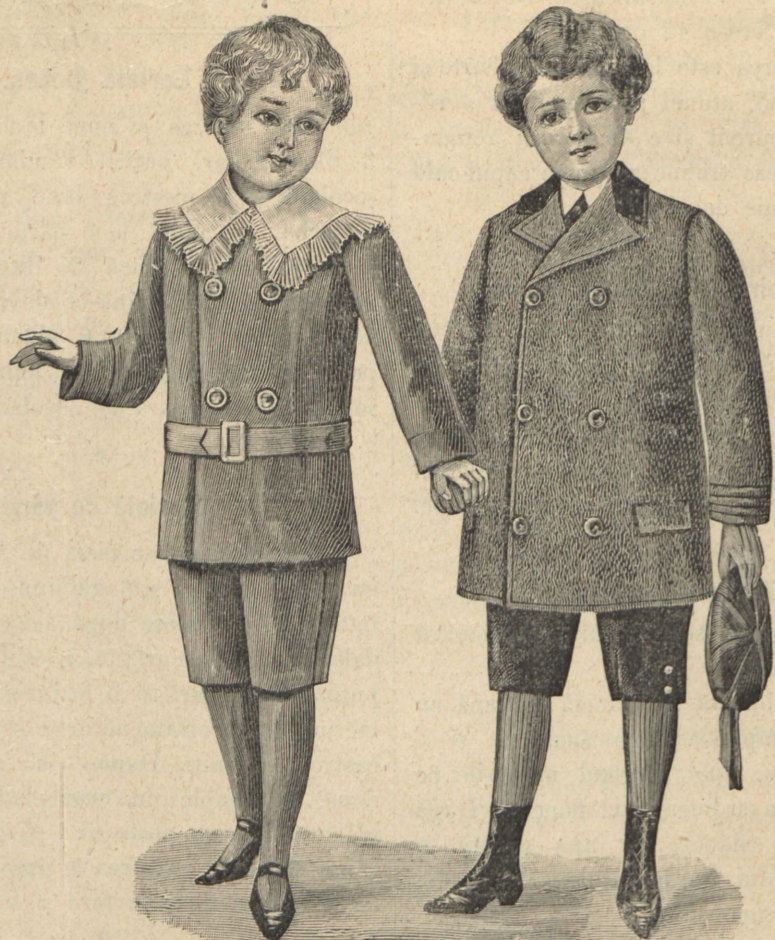
Peste încheietură se aplică o bandă lată pe care se coasă nasturii.

Nr. 2. *Palton de copii.* Paltonul se poate face din ori-ce stofă potrivită.

Peste tot paltonul se croiește ca să fie leger și la încheietură se aplică două rînduri de nasturi.

Nr. 3. *Vestminte de copii.* Constau din pantalonii scurți cari se coasă de peptărel și din blusă. Aceasta se încheie de dreapta și peste ea se aplică o curea cu copce.

La grumaz se aplică un guler lat provăzut cu un plisă din stofă deschisă. Mănecele sînt fără crețe și strimte.

Nr. 2 și 3 Palton și vestminte de copii

† **David Terfologă.** Tot în 16 Febr. c. a răposat în Vêrșeț prot. gr.-or. *D. Terfologă*, în etate de 42 ani. Tractul Vêrșețului a pierdut un harnic conducător.

Din inițiativa d-lui conte Angelo de Gubernatis și a altor mari bărbați de stat italieni s'a hotărît ținerea unui congres internațional latin, la Roma, în zilele dela 15—22 Aprilie viitor.

Posta redacției.

Sondorlin în Cluj. Rugăm a se comunica numele. Noi în redacție trebuie să știm, cine o scrie.

B. Ți-am trimis nr. 1 și 2. Dacă nu 'ai primit, avisează-mă.

A. L. în As. Mulțumite pentru deosebitul interes. Să va face.